

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľov: **1/ Ing. F.**, bytom C., **2/ M.**, bytom S., **3/ M.**, bytom T., zast.: *Mgr. Martinom Berecom*, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Domus Petra, Pod Sokolice 1/B Trenčín, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Považskej Bystrici** so sídlom Centrum 1/1, Považská Bystrica, za účasti: 1/ Slovenský pozemkový fond so sídlom Búdková č. 36, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v reštitučnom konaní, na odvolanie navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 11. mája 2011 č. k. 11Sp/7/2011-21, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 11. mája 2011 č. k. 11Sp/7/2011-21 **potvrďuje**.

Navrhovateľom a Slovenskému pozemkovému fondu právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: H 2010/00568-019-R/1291BE1-A-50 z 08.12.2010 odporca podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej na účely tohto rozsudku tiež „zák. č. 503/2003 Z.z.“) a v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) vyslovil, že

a) navrhovatelia nespĺňajú podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. m) a p) zák. č. 503/2003 Z.z. na vrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu,

a. nakoľko požadované pozemky boli vyvlastnené za náhradu a slúžia na účel, na ktorý boli vyvlastnené,

a to vo vzťahu k pozemku zapísanom v PKV č. X. pre k. ú. P. ako PKN č. X., roľa V. o výmere 1.787 m², ktoré prešli na štát vyvlastňovacím výmerom zn.: 716-18/6-1949 vydané ONV v Považskej Bystrici dňa 08.08.1949.

2. Odporca ďalej v napadnutom rozhodnutí uviedol, že dňa 29.12.2004 si navrhovatelia ako oprávnené osoby podľa § 2 ods. 2 písmeno c) zák. č. 503/2003 Z.z. uplatnili nárok na navrátenie vlastníctva, náhradný pozemok alebo finančné vysporiadanie k pozemku

- parc. č. PKN X., roľa V. o výmere 12554 m² (o tejto parcele rozhodne odporca samostatným rozhodnutím) a
- parc. č. PKN X., roľa V. o výmere 1.787 m² (tzn. pozemok, ktorý je predmetom preskúmaného reštitučného konania),

pôvodne zapísaných v PKV č. X. pre k. ú. P. po pôvodnom vlastníkovi F., ktorý zomrel X..

3. Podľa zisteného skutkového stavu uvedený pozemok parc. č. PKN X. bol vyvlastnený hore uvedeným vyvlastňovacím výmerom (bod č. 1), ktorý bol vydaný na žiadosť Považských strojární n.p. (ďalej len „vyvlastniteľ“) pre účely tohto žiadateľa a ďalej na stavbu rodinných domov zaradených do vykonávacích plánov na rok 1949 za finančnú náhradu 80,- Kčs za m², stanovenú podľa § 11 ods. 4 vládneho nariadenia, vrátane zákonných úrokov odo dňa splatnosti, tzn. v zmysle vtedy platného cenového predpisu vyhlášky č. 258/1951 Úr.v.

4. Proti uvedenej výške finančnej náhrady podali Považské strojárne n.p., Považská Bystrica ako vyvlastniteľ neúspešne odvolanie, kde žiadal jej zníženie z dôvodu prípravy nového cenového predpisu, ktorý má v budúcnosti znížiť tieto náhrady.

5. V súčasnosti podľa identifikácie parciel vydanéj Správou katastra Považská Bystrica dňa 25.05.2005 má odporca preukázané, že na nej je postavená budova Sociálnej poisťovne (ktorá bola prerobená z bývalých internátov Považských strojární), a tak je podľa odporcu možno konštatovať, že parcela č. PKN X. slúžila svojmu účelu vyvlastnenia a bola vyvlastnená za náhradu v zmysle vtedy platného cenového predpisu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. m) a p) zák. č. 503/2003 Z.z. oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku

m) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady,

p) politickej perzekúcie [odkaz zákonodarcu na § 2 ods. 2 zákona č. 87/1991 Zb.] alebo postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody [odkaz zákonodarcu na § 2 ods. 3 prvá veta zákona č. 87/1991 Zb.] .

6. Vo vykonanom reštitučnom konaní mal odporca preukázané, že vyvlastnenie pozemku sa uskutočnilo za náhradu, nehnuteľnosť slúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená.

7. Čo sa týka námietky navrhovateľov, že nedošlo k vyplateniu náhrady, s tým odporca nesúhlasí. Tento svoj záver odvíja najmä z dokladu vydaného Štátnou sporiteľňou v Považskej Bystrici z 02.05.1958 na základe žiadosti M., podľa ktorého je zrejmé že náhrada za vyvlastnené pozemky bola zložená do depozitu štátnej sporiteľne v Komárne bez viazanosti ako voľná výplata, pričom nebol problém si ju vybrať. Súčasne odporučila manželke pôvodného vlastníka v prípade, ak neboli finančné prostriedky vybraté, prihlásiť si ich do pozostalostného pokračovania na štátnom notárstve.

8. Ďalej z uvedeného listu pomerne jednoznačne vyplýva, že vyvlastniť finančné prostriedky poukázal a okrem nebohého M. si ich mohla vybrať aj jeho manželka, ak si ich nevybral už jej manžel. V dedičskom konaní (zápisnica č. D755/5521) sa uvedené finančné prostriedky neuvádzajú a dodatočné pojednávanie neprebehlo.

9. Čo sa týka právneho osudu týchto finančných prostriedkov, v prípade, že si pôvodný vlastník vyvlastňovaciú náhradu za pozemky neprevzal, bola táto v zmysle vtedy platných právnych predpisov uložená v depozite Štátnej sporiteľne v Považskej Bystrici, neskôr bola odoslaná do Komárna, to všetko počas 3-ročnej lehoty, kedy mohla oprávnená osoba o ne prejavíť záujem, a ak sa tak nestalo, potom prepadnú v prospech štátu.

10. Vo vzťahu k argumentu, že pôvodný vlastník bol v tom čase už na neznámom mieste a nemal možnosť sa o vyvlastnení dozvedieť, prípadne brániť, tak odporca s poukazom na jednak predloženú korešpondenciu s vyvlastniteľom Považské strojárne n.p., Okresnej sporiteľne a pokladnice v Komárne (26.09.1951) a korešpondencie s vyvlastniteľom, ako aj vyjadrenia jedného z navrhovateľov Ing. F.M. z 05.11.2008, ktoré podal v rámci správneho odvolania sa proti rozhodnutiu odporcu (v ňom sa jednoznačne priznáva komunikácia s vyvlastniteľom pozemku).

11. Pri preskúmaní podmienok podľa § 3 ods. 1 písm. p) zák. č. 503/2003 Z.z., nakoľko podľa odporcu navrhovateľa nepredložili žiadne doklady a ani zdôvodnenie, že v danom prípade spĺňajú podmienky uvedené v § 2 ods. 3 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnej rehabilitácii, odporca po zistení, že k vyvlastneniu pozemku nedošlo na základe politickej perzekúcie ale v súlade vtedy platnou legislatívou a pozemky boli vyvlastnené všetkým vlastníkom záujmového združenia bez ohľadu na to, či súhlasili alebo nesúhlasili s politickým zriadením tej doby, nemohol tomuto dôvodu prisúdiť relevanciu.

12. V zmysle právneho názoru vysloveného v predchádzajúcich zrušujúcich rozsudkoch Krajského súdu v Trenčíne zo 06.03.2007 a 17.03.2009, tzn. že odporca

- musí odstrániť nedostatočne zistený skutkový stav a nevydať rozhodnutie bez dostatočný dokladov a podkladov,
  - správne určiť oprávnené osoby podľa § 2 ods. 1 písm. c) zák. č. 503/2003 Z.z.,
  - rozhodovať o parc. č. PKN X. s uvedením dôvodov vylúčenia parc. č. X.,
  - správne určiť podiely oprávnených osôb a
  - zohľadniť úmrtie pôvodného vlastníka a nový vlastnícky stav pri parc. č. PKN,
- odporca vydal toto rozhodnutie.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

13. Proti tomuto rozhodnutiu podali navrhovateľa zastúpení právny zástupcom na Krajský súd v Trenčíne opravný prostriedok z 01.02.2011 (č. 1. 6) označený ako odvolanie.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že opravný prostriedok nie je dôvodný. Preto potvrdil rozhodnutie odporcu napadnuté opravným prostriedkom navrhovateľov, nakoľko je v zmysle § 250q ods. 2 O.s.p. vydané v súlade so zákonom.

15. Po tom, čo krajský súd zrekapituloval výsledky doterajšieho reštitučného konania a skutkové zistenia odporcu, krajský súd s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. m) a p) zák. č. 503/2003 Z.z. zdôraznil, že všetky písomné podklady uvedené v spise správnym orgánom boli zaslané na adresu nebohého F.M. (zosnulý X. v M.), tzn. na N.. Tým, že vo vyvlastňovacom výmere bola vtedajším mocenským orgánom náhrada za vyvlastnenie určená, a tým, že táto úhrada bola zaslaná na účet pôvodného vlastníka v Okresnej sporiteľni a pokladnici Komárno, tým podľa krajského súdu došlo k jej vyplateniu. K spochybňovaniu samotného aktu úhrady preto podľa krajského súdu došlo iba vo verbálnej rovine bez predloženia potrebných dôkazných prostriedkov.

16. Krajský súd vyhodnotil dôkazy vykonané a zistené odporcom zhodne s ním, tzn. vyvlastniateľ zaslal pôvodnému vlastníkovi náhradu v roku 1951 a 1952 na adresu sporiteľne v Komárne, kde mal F. nesporne až do okamihu svojho úmrtia trvalé bydlisko. V súvislosti s uvedeným krajský súd námietku navrhovateľov odmietol ako nedôvodnú.

Súčasne krajský súd zdôraznil tú skutočnosť, že ak pôvodný vlastník po avíze o zaslaní peňažnej sumy na určený účet o ňu záujem neprejaví, potom musí oprávnene očakávať, že peňažná čiastka v zmysle vtedy platných predpisov prepadne v prospech štátu.

III.

Odvolanie navrhovateľov/stanovisko odporcu

A)

17. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 07.07.2011 (č. 1. 23) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyslovili nesúhlas so závermi krajského súdu s uvedením odvolacích dôvodov v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam) a písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

18. Navrhovatelia ďalej zdôraznili, že hoci dňa 22.04.1948 Považské strojárne n.p. ponúkli F. za odkúpenie predmetného pozemku sumu 92,-- Kčs, tak už 04.06.1949 svoju ponuku znížili na 25 Kčs/m².

19. Ďalej navrhovatelia nepopreli, že peniaze za vyvlastnený pozemok boli dňa 26.09.1951 poukázané na účet na adrese G., avšak nebohý F. zosnulý dňa X. v M. ich reálne nikdy nedostal. Naopak, peniaze boli tendenčne poukázané na nezmyselné a v tom čase neaktuálne adresy.

20. Preto sa navrhovatelia domnievajú, že nie je pravdou, že vyvlastniť si svoj dlh chcel splniť, ale naopak tendenčne poukázal peniaze spôsobom, ktorý nezakladal reálnu možnosť dispozície s nimi, ale naopak preukazuje, že týmto spôsobom došlo k naplneniu perzekúcie občanov v danej dobe. V súvislosti s uvedeným navrhovatelia sa domnievajú, že reštitučné dôvody v zmysle § 3 ods. 1 písm. m) a p) sú preukázané.

B)

21. Zo stanoviska odporcu (č. 1. 31) zo dňa 15.11.2011 vyplýva, že odvolanie označuje ako nesprávne. Nesprávnosť odvolania vidí odporca v tom, že hoci sa navrhovatelia domáhajú priznania náhrady alebo vlastníctva k pozemku parc. č. PKN X., roľa V. o výmere 12.554 m², ktorá však nie je predmetom tohto konania (bola riešená rozhodnutím odporcu zo dňa 30.12.2010 s právoplatnosťou ku dňu 23.02.2011), nakoľko predmetom tohto konania je pozemok evidovaný ako parc. č. PKN X., roľa V. o výmere 1.787 m², pôvodne zapísaný v PKV č. X. pre k. ú. P.

Taktiež odporca vyslovil svoju mienku, že nebola dodržaná zákonná lehota na podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu.

22. Súčasne odporca navrhol, aby návrh navrhovateľov bol zamietnutý v plnom rozsahu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vydaný v súlade so zákonom, a preto ho podľa § 219 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. ako vecne správny z nasledovných dôvodov potvrdil.

24. Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj opravného prostriedku, ktorou sa navrhovatelia domáhajú preskúmania rozhodnutia odporcu, je právna otázka, či v prejednávanej veci k odňatiu vlastníctva nedošlo na základe politickej perzekúcie alebo postupom porušujúcim všeobecne uznávané ľudské práva a slobody. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

25. Predovšetkým po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

26. Na prvom mieste sa musí Najvyšší súd vypořadať s námietkou odporcu (bod č. 21), že nebola dodržaná zákonná lehota na podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu. Z priloženého súdneho spisu pre Najvyšší súd vyplýva, že zaslaný rozsudok krajského súdu si ich právny zástupca prevzal dňa 29.06.2011 a odvolanie bolo právnym zástupcom odovzdané na poštovú prepravu 13.07.2011, tzn. že zákonná 15 – dňová lehota bola dodržaná. Na základe uvedeného Najvyšší súd túto procesnú námietku odporcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

27. Ďalej navrhovatelia najmä poukazujú na to, že vyvlastiteľ si svoj dlh vôbec nechcel splniť a naopak tendenčne poukázal peniaze spôsobom, ktorý nezakladal právnemu predchodcovi reálnu možnosť dispozície s nimi. V súvislosti s uvedeným navrhovatelia sa domnievajú, že reštitučné dôvody v zmysle § 3 ods. 1 písm. m) a p) zák. č. 503/2003 Z.z. sú preukázané.

28. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na to, že reštitučná podmienka zakotvená v ustanovení § 3 ods. 1 písm. m) zák. č. 503/2003 Z.z., tzn. že v rozhodnom období vlastníctvo k dotknutému pozemku prešlo na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady, je naplnená iba v tom prípade, ak sa preukáže, že skutočne štát nevykonal akt vyplatenia náhrady vôbec. Avšak v prejednávanej veci je nad všetky pochybnosti preukázané (dôkazné prostriedky citované v bode č. 10), že peniaze boli zákonným postupom v tom čase platnom vyplatené, tzn. zložené na účet štátnej bankovej organizácie, kde bolo možné ich vyzdvihnúť v zákonnej lehote.

29. V súvislosti s tvrdenou nedostupnosťou takto zloženej sumy ďalej navrhovatelia svoj reštitučný nárok odvíjajú od podmienky uvedenej v ustanovení § 3 ods. 1 písm. p) zák. č. 503/2003 Z.z., tzn. že tvrdia existenciu politickej perzekúcie alebo existenciu postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody zo strany štátu. Za tejto situácie bolo povinnosťou navrhovateľov v zmysle zásady aktívnej súčinnosti (§ 3 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 1 Správneho poriadku) predložiť im všetky dostupné dôkazné prostriedky, ktoré ich viedli k záveru, že ich predok bol politicky perzekuovaný, resp. že v jeho prípade došlo k postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody zo strany štátu. Zákonodarca pri tomto reštitučnom dôvode odkázal formou analógie legis na ustanovenia § 2 ods. 2 a odsek 3 prvá veta zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách.

Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 87/1991 Zb. politickou perzekúciou sa na účely tohto zákona rozumie postihnutie osôb, ktoré vzniklo

a) v priamej súvislosti s ich demokraticky motivovaným politickým a spoločenským konaním a občianskymi postojmi, alebo

b) ako dôsledok ich príslušnosti k určitej sociálnej, náboženskej, majetkovej alebo inej skupine alebo vrstve.

Podľa § 2 ods. 3 prvá veta zákona č. 87/1991 Zb. Postupom porušujúcim všeobecne uznávané ľudské práva a slobody sa na účely tohto zákona rozumie také konanie, ktoré je v rozpore so zásadami uvedenými v § 1 ods. 1 zákona [zásady demokratickej spoločnosti, rešpektujúcej práva občanov vyjadrené Chartou Organizácie Spojených národov, Všeobecnou deklaráciou ľudských práv a nadväzujúcimi medzinárodnými paktmi o občianskych, politických, hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach].

30. Potom správne pri svojom odôvodnení odporca (bod č. 11) konštatoval, že navrhovatelia nepredložili žiadne doklady a ani zdôvodnenie, že v danom prípade spĺňajú podmienky uvedené v § 2 ods. 3 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnej rehabilitácii, a preto odporca po zistení, že k vyvlastneniu pozemku nedošlo na základe politickej perzekúcie, ale v súlade s vtedy platnou legislatívou a pozemky boli vyvlastnené všetkým vlastníkom záujmového združenia bez ohľadu na to, či súhlasili alebo nesúhlasili s politickým zriadením tej doby, nemohol tomuto dôvodu prisúdiť relevanciu. Tento záver si osvojil krajský súd a Najvyšší súd mu nemôže nič nezákonné vytknúť. Iba samotné konštatovanie o nedostupnosti finančných prostriedkov na účte štátneho bankového ústavu nie sú schopné naplniť zákonné predpoklady ustanovené v § 3 ods. 1 písm. p) zák. č. 503/2003 Z.z. v rozsahu predpokladanom v hore citovaných ustanoveniach § 2 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnej rehabilitácii.

31. Záverom musí Najvyšší súd zdôrazniť cieľ nápravy krívd zákonom č. 503/2003 Z.z. Hlavným zámyslom zákonodarcu pre prijatie reštitučných majetkových zákonov bolo zmierniť následky niektorých **majetkových krívd**, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, následne dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu **obnovením** pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného

prostredia (viď preambula k zákonu č. 229/1991 Zb.) Tento zámysel zákonodarca vymedzil pre účely zák. č. 503/2003 Z.z. textom zakotveným v ust. § 1.

32. Z ustanovenia § 1 zák. č. 503/2003 Z.z. pre Najvyšší súd vyplýva záver, že tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré neboli vydané podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, poprípade neboli vydané podľa § 37 až 39 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, pričom v procese navrátenia musí byť preukázané, že ide o pozemky, ktoré tvoria alebo poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria v zmysle § 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo tvoria lesný pôdny fond v zmysle zákon č. 61/1977 Zb. o lesoch.

33. Najvyšší súd hore uvedené ustanovenie a samotný účel zák. č. 503/2003 Z.z. interpretuje v tom duchu, že má oprávneným osobám, ktoré si z rôznych dôvodov svoj nárok na kompetentnom verejnom orgáne neuplatnili postupom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v lehote určenej v ust. § 13 ods. 1 a 2 cit. zákona, umožniť uplatniť si nárok na vydanie nehnuteľnosti, vlastníctvo ku ktorým prešlo na štát niektorým zo spôsobov taxatívne vymedzeným v § 3 zák. č. 503/2003 Z.z., a to v novo ustanovenej prekluzívnej lehote, ktorá začala plynúť od 01.01.2004 a skončí dňa 31.12.2004. Zákon však neumožňuje napraviť akúkoľvek, subjektívne jednotlivcom pociťovanú krivdu, ale iba tie, ktoré svojou podstatou je možné nepochybné podradiť pod jednotlivé reštitučné dôvody. V prejednávannej veci však toto nenastalo.

34. Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd mohol iba konštatovať, že krajský súd v svojom rozsudku správne preveril skutkový stav zistený odporcom a v súlade so zákonom potvrdil právne závery odporcu.

35. Najvyšší súd vzhľadom na námietky uplatnené navrhovateľmi uvádza, že napadnuté rozhodnutie odporcu má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené.

36. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľov a stanoviska odporcu Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

37. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešní navrhovatelia majú právo na náhradu trov tohto konania. Čo sa týka náhrady trov konania zúčastnenej osoby Slovenský pozemkový fond, Najvyšší súd v svojej judikatúre objasnil, prečo sa od verejnoprávnych subjektov „*sui generis*“ oprávnene očakáva, že si výkon svojej pôsobnosti budú kryť z vlastných prostriedkov.

38. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava reštitučných nárokov je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 05. júna 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová